

Bijbels perspectief

Woord van de week

Romeinen 12:2.

...wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene.

De oproep van dit gekozen tekstwoord is allesbehalve vrijblijvend. Ze valt blijkens het eraan voorafgaande vers namelijk onder de noemer 'vermaan'. Laten we eerlijk zijn, als er één zaak is waaraan bijna ieder een hekel heeft, dan is het wel 'vermaan', of 'vermaand worden'. Wanneer we evenwel kijken naar dat voorafgaande vers, dan valt direct op dat dit 'vermaan' een heel bijzonder karakter heeft. Paulus beroept zich bij het spreken daarover immers op niets minder dan 'de barmhartigheden van God'! Dan wordt het een gewetenszaak. Want 'de barmhartigheden Gods' bepalen ons bij wat de Vader voor ons in de Zoon gedaan heeft - Hij heeft Hem voor ons geofferd. Wat doet ons die confrontatie met die barmhartigheid? Raakt het ons zodanig dat we met Paulus kunnen instemmen dat het in het 'vermaan' eigenlijk gaat om een 'redelijke eredienst'?

Hoe staat het er bij mij voor als het gaat om mijn houding ten opzichte van wat Paulus bedoelt met 'wereld'? Wordt dan zichtbaar wat *christen zijn* betekent en bedoelt? Staat, zoals een lied met stelligheid uitzingt, tussen mij en deze wereld het kruis van Golgotha? (Raakt dat lied niet precies wat Paulus hier op het oog heeft?) Of moet ik beschaamd toegeven dat het verschil tussen mij en de niet christen niet (meer zo) bijster groot is en dat wat Paulus omschrijft als 'wereldgelijkvormig' op mij van toepassing is?

Is het bij mij nog *alles voor Jezus*? Of staat mijn Ik en als logisch gevolg daarvan, mijn eigenbelang voorop? Wanneer we naar de gemeente van Jezus Christus kijken (en daarbij speelt de denominatie geen enkele rol), moeten we dan niet beschaamd toegeven dat we het niet meer zo nauw nemen met 'de wil van God'? is het nodig om voorbeelden te noemen? Stellen we onszelf alleen maar eens de vraag of ons denken nog bepaald wordt door God. God heeft zijn wil uitermate helder en voor geen tweeërlei uitleg vatbaar, neergelegd in zijn Woord en dat nog wel in twee testamenten waarvan het nieuwe de invulling is van het oude en gestalte heeft gekregen in de Zoon. En weer worden we dan bepaald bij de 'de barmhartigheden Gods'!

De Bijbel spoort daarom aan dat bij de christen de gezindheid van Christus zichtbaar wordt in zowel woord als daad. Dat wij als christen een leesbare brief zijn. De gezindheid van Christus is 'het denken van Christus', ofwel leven van, uit en náár zijn Woord. Dat is 'het goede, welgevallige en volkomene' waarover de tekst spreekt. En dat niet in de ogen van de mensen, maar van God en dat betekent: leven naar zijn wil. Dat betekent veranderen naar zijn beeld, dieper en dieper. Alleen daarop rust zegen. Herken en bovenal *erken ik dat*? Zo'n leven zal straks horen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af (Matt. 25:34).

Gebed

Hemelse Vader, als er iets is waar wij zeker vandaag blijken niet van gediend te zijn, dan is het 'vermaan', en dat helemaal als het gaat om ons doen en laten. Toch is het Uw barmhartigheid die hieraan in het tekstwoord van deze week ten grondslag ligt. En uiteindelijk weten wij, dat U zich hier niet laat leiden door hoe wij hier denken te kunnen en mogen leven, maar bepaalt Paulus ons namens U bij een telkens te maken keuze van levensbelang: alles of niets voor Jezus. Niet meer mijn IK, maar Christus leeft wel of niet in mij. U roept op om ons denken te hervormen en dat betekent praktisch, een niet gelijkvormig worden aan deze wereld. Geest van God leidt ons hier op de smalle weg, die naarmate de wederkomst nadert al smaller lijkt te worden. We bidden dat in Jezus naam, amen.